

Република Србија
Привредни апелациони суд
6 Пж 6420/16
27.10.2016. године
Београд

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Зорице Туцаков, председника већа, судија Загорке Коловић и судије Снежане Марић, чланова већа, у правној ствари тужиоца ЈП Дирекција за грађевинско земљиште и изградњу Града Београда из Београда против туженог „Ацко Градња“ ДОО из Београда, кога заступа адвокат Горан Зечевић из Београда, ради дуга, вредност спора 4.485.613,24 динара, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против решења Привредног суда у Београду 1 П 6587/15 од 30.05.2016. године, у седници већа одржаној дана 27.10.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ решење Привредног суда у Београду 1 П 6587/15 од 30.05.2016. године и предмет враћа првостепеном суду на даљи поступак.

Образложење

Решењем Привредног суда у Београду 1 П 6587/15 од 30.05.2016. године у ставу I изреке Привредни суд у Београду огласио се стварно ненадлежним за поступање у овој парници. Ставом II изреке дат је налог да се по правноснажности решења списи доставе Трећем основном суду у Београду као стварно и месно надлежном суду.

Благовременом жалбом тужилац побија наведено решење из свих разлога прописаних одредбом члана 373 Закона о парничном поступку. У образложењу разлога жалбе навео је да је Врховни касациони суд у поступку Р. 388/15 решавао сукоб надлежности у поступку који је вођен између истих странака када се Привредни суд у Београду решењем П. 899/14 од 6.3.2015. године огласио стварно ненадлежним и предмет доставио Вишем суду у Београду на даљи поступак. Врховни касациони суд је нашао да је за поступање надлежан стварно надлежан Привредни суд у Београду применом члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова и члана 4. Закона о Агенцији за привредне регистре.

У одговору на жалбу тужени истиче да жалба тужиоца није основана и у прилог својих навода доставља решење Врховног касационог суда Р1 519/15 од 30.3.2016. године у ком је Врховни суд нашао да се ради о спору између тужиоца као правног лица и туженог као привредног субјекта али, је ценио да спор није настао у обављању делатности туженог, као привредног субјекта већ поводом законом регулисане обавезе за плаћање накнаде за уређење грађевинског земљишта, те да је у том случају надлежан основни суд. Због наведеног предлаже да се побијано решење потврди.

Испитујући побијано решење у границама разлога из члана 402. а у вези са чланом 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да је жалба тужиоца основана.

Одредбом члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова прописано је да Привредни суд суди у првом степену, између осталог, у споровима између домаћих и страних правних друштава, предузећа, задруга и предузетника и других асоцијација (привредни субјекти), у споривима који настану између привредних субјеката, па и када је у наведеним споровима једна од странака физичко лице ако је са странком у односу материјалног супарничарства.

У конкретном случају парничне странке су привредни субјекти и спор је настао између два привредна субјекта. Поред тога настао је у вези са делатношћу коју обавља тужени.

Из списка произлази да је тужилац са туженим, као инвеститором дана 8.2.2012. године закључио Уговор број 9291/238949-1-П-3 о регулисању међусобних обавеза у вези уређења грађевинског земљишта за изградњу стамбеног објекта на кат. парцели број 5707 КО Батајница у ул. Стевана Дубајића бр. 13., у Београду –Батајница. У члану 2. Уговора утврђена је укупна обавеза туженог на име накнаде за уређење грађевинског земљишта и за изградњу предметног стамбеног објекта у висини од 6.251.694,00 динара, коју је тужени измирио делимично и преостао је дуг, чија вредност је предмет овог спора од 3.953.421,17 динара. За своје наводе из тужбе тужилац је доставио доказе.

Тужени је тужбени захтев оспорио, за то дао разлоге, позвао се на доказе, које је доставио и предложио да се тужбени захтев одбије као неоснован.

Парница је настала и водила се под пословним бројем 1 П. 5899/14.

На рочишту одржаном дана 20.3.2015. године одређено је да се изведе доказ вештачењем преко Комисије вештака од 3 члана економско –финансијске струке на спорне околности настале у току поступка. Следеће рочиште заказано за 30.4.2015. године.

Првостепени суд се побијаним решењем донетим ван рочишта, огласио стварно ненадлежним, дао налог да се по правоснажности решења 1 П. 5899/14 од 6.3.2015. године списи доставе Трећем основном суду у Београду као стварно и месно надлежном суду, а рочиште заказано за 30.4.2015. године је отказао, побијаним решењем.

Привредни апелациони суд је нашао да је спор настао због чињенице да тужени није у целости тужиоцу исплатио уговорену накнаду за уређење грађевинског земљишта сходно уговореном у члану 2. Уговора закљученог међу парничним странкама у вези уређења грађевинског земљишта за изградњу стамбеног објекта на катастарској парцели 5707 КО Батајница, а у вредности утуженог износа. Првостепени суд је водио поступак од момента утужења 28.08.2014. године до 30.05.2016. године, када је ван рочишта донео побијано решење.

Разлоге за своју одлуку засновао је на чињеници да се ради о спору између тужиоца, као правног лица и туженог као правног лица, али да спор није настао као последица обављања привредне делатности туженог, већ поводом законом регулисане обавезе плаћања накнаде за уређење грађевинског земљишта, па је нашао да је за поступање у овој парници надлежан Трећи основни суд у Београду. Привредни апелациони суд налази да је првостепени суд на основу датих разлога

донео погрешну одлуку када се огласио стварно ненадлежним за поступање у парници.

Првостепени суд је као разлог за доношење одлуке да се огласи стварно ненадлежним за поступање у овој парници навео да спор није настао као последица обављања привредне делатности туженог већ поводом законом регулисане обавезе плаћања накнаде за уређење грађевинског земљишта. Парничне странке су правна лица што произлази из делатности уписане у регистру код Агенције за привредне регистре. У конкретном случају делатност туженог је, што произлази и из Уговора, достављеног уз тужбу, извођење грађевинских радова, конкретно, изградња зграде. Накнада за уређење градског грађевинског земљишта је законом прописана обавеза за лица која траже да уреди градско грађевинско земљиште на коме ће изградити објекат. Из изнетог произлази да је спор настао као последица привредне делатности туженог који поред трошкова, које има приликом изградње зграде, има и обавезу да плати и трошкове који су законом прописани- накнаду за уређење градског грађевинског земљишта. Наведени трошкови су неодвојиви трошкови од трошкова градње које има тужени при обављању делатности за коју регистрован. Из предметног уговора произлази да се тужени обавезао да уреди земљиште на коме ће изградити уговорени објекат као и да ће на име накнаде за уређење земљишта платити тужиоцу уговорени износ.

Са свега изнетог, Привредни апелациони суд је побијано решење укинуо и предмет вратио првостепеном суду на да даљи поступак применом одредбе члана 401. став 1. тачка 3. Закона о парничном поступку.

ЗК/ИЛ/ЕВ

Председник већа – судија
Зорица Туцаков, с. р.

За тачност отправка